

til en Udgift paa Krigsministeriets Budget til forskellige Rejser, foretagne af Krigsministeriets Embedsmænd. Statsrevisorerne have bemærket, at de „anse det for ønskeligt, at der fremtidig i Regnskabsaflæggelsen meddeles Navnene paa de Embedsmænd, der udfendes paa Rejse, i Lighed med, hvad der sker for Marineministeriets Vedkommende og ogsaa tidligere har fundet Sted for Krigsministeriets Vedkommende“. Udvalget udtaler den Forventning, at Krigsministeriet vil genoptage den tidligere Praksis.

Hermed har jeg gennemgaaet de særlige Bemærkninger, som det samlede Udvalg har ment at maatte fremdrage. Uden for disse har Mindretallet fremdraget tre Punkter. De to af disse skal jeg ikke gaa videre ind paa; det er, om ikke gamle Venner, saa dog gamle Bekendte, det er den stadig voksende Underbalance i Vestindien og Statstilskuddet til Amtsstolen i Staby i Kingløbing Amt. Jeg kan paa disse Punkter ganske henholde mig til, hvad der er blevet sagt, jeg kan godt sige, mange Gange her i Tinget. Hvad særlig Vestindien angaar, er der ventelig ingen, der tror paa, at man nogen Sinde skulde naa til Dækning af en betydelig Del af dette Understud; og navnlig er der vel ingen, der tror paa, at man nogen Sinde skulde kunne faa Balance i Vestindiens Økonomi, før man skrider til en endelig Behandling af det af Finansministeren i flere Aar efter hinanden fremlagte Forslag om Ordningen af de vestindiske Forhold.

For Justitsministeriets Vedkommende er der under Regnskabet vedrørende Straffeanstalterne gjort en Bemærkning i Statsrevisionens Betænkning, som Mindretallet har fundet begrundet. Det ophjæses, at der er blevet udbetalt 77 Kr. 25 Ø. i Hospitalsregning for en afdød tidligere Assistent, hvis Bo ikke kunde udrede Beløbet. Derom hedder det saa i Betænkningen: „Der burde vistnok være søgt særlig Bevilling til Afholdelsen af den afdøde tidligere Assistentis Hospitalsregning“. Det er altsaa ikke nogen Anke over, at Udgiften er bleven afholdt, men over, at der ikke er blevet søgt Efterbevilling. Flertallet har ikke ment, at der var nogen Grund til at paatale, at en saadan Efterbevilling ikke er bleven søgt. Forholdet giver sig jo ganske af sig selv: En Assistent ved Anstalten bliver syg, kan ikke betale for sig selv paa Hospitalet, Straffeanstalten garanterer for Betalingen, Assistenten dør, hans Bo er insolvent og kan ikke betale dette Beløb. Der havde naturligvis ikke været noget til Hinder for at søge Efterbevilling; det er et Spørgsmaal, som vi behandlede i Fjor, og som vi oftere have

behandlet, hvornaar der skal søges Efterbevilling, og hvornaar man skan lade Udgiften blive staaende hen til Behandling ved Statsrevisionsbetænkningen, men det forekommer mig, at er der nogen Udgift, som det vilde være Formalisme at forlange Efterbevilling for, saa er det en Udgift som denne. Det følger af sig selv, at Straffeanstalten maatte afholde Udgiften; den kunde dog ikke, da Assistenten blev syg, sige: Saa, naar han ikke kan betale, maa Sattiquæsenet træde til og garantere Betalingen. Straffeanstalten maatte naturligvis indlægge ham paa sin Regning, og naar den havde gjort det, maatte den ogsaa betale Regningen, naar han selv eller hans Bo ikke kunde betale. Flertallet har ikke fundet, at det er af den Slags Tilfælde, hvor man skal sige, at det hører til god Orden, at der søges Efterbevilling. Denne Betragtning staar altsaa ganske for Mindretallets Regning. Hermed har jeg udtømt de Betragtninger, jeg havde at gøre.

Jeg skal saa til Slutning ende med paa Flertallets Vegne at henstille til det høje Ting at vedtage dette Forslag til Beslutning saaledes, at Landstinget for sit Vedkommende godkender Regnskabet.

Th. Nielsen: Det foreliggende Statsregnskab er det syvende, som ikke støtter sig til en Finanslov, vedtagen af Rigsdagen, men derimod til en foreløbig Lov, i Henhold til hvilken de forskellige Ministeriers Budgetter ere udstedte. De foreløbige Finansloves Antal er oven i Købet i Aarets Lov forøget ved, at enkelte Finanslovsforslag gentagne Gange ere forelagte for Rigsdagen. Finansloven for indeværende Aar er, saa vidt jeg ved, den tolvte foreløbige Finanslov, den højtærede Finansminister har udstedt; i den Tid, den højtærede Finansminister har beklædt den Stilling, har endnu beklædet, nemlig godt og vel 18 Aar, har han, saa vidt jeg ved, udstedt i alt tolv foreløbige Finanslove. Vi have faaet syv Statsregnskaber i Henhold til de foreløbige Finanslove, og vi staa med den tolvte foreløbige Finanslov af den 1ste April i Aar. Det er efter min Formening en beklagelig Kendsgerning, der her foreligger, en Kendsgerning, der efter min Mening har bidraget til politisk talt at demoralisere Befolkningen i vide Kredse. Der er vel dem, der ville mene, at Befolkningen derved er blevet opdraget politisk talt til at finde Grænserne for, hvad der kan forlanges, og hvad der kan udrettes. Jeg tror, at det, jeg udtalte før, er det rigtige. I hvert Fald har jeg erfaret ved at se omkring mig og ved at høre og læse dag-